
Adamlık Zirvesi

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli kardeşler, aziz dostlar,

Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'in, Rabbine irtihal ettiği sene yaptığı hacda kendisi ile beraber hacceden 120 bin civarında sahabisi vardı. Bu 120 bin sayısı o zamanki Müslümanların tamamını göstermiyor. O sene Resûlullah aleyhisselamla beraber haccedenlerin sayısını gösteriyor.

120 bin, 125 bin, 115 bin... bu sayı net değil. Haccedemeyen, gelemeyen kadınlar, çocuklar... derken o sene Müslüman sayısının yani Resûlullah'ın Rabbine kavuştuğu sene Müslüman sayısının 120 binden çok daha fazla olduğunu tahmin ediyoruz. Kaba rakamla 150 bin Müslüman varken Resûlullah aleyhisselam Rabbine kavuştu denebilir. Siret-i nebi kıssalarından bildiğimiz gibi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bilhassa ilk yılları ciddi sıkıntılı yıllar olarak tarihe geçmiştir. Defalarca ızdırap içerisinde bırakıldığı, baskınlar, baskılar, açlık sıkıntısı, yer sıkıntısı, anlatamama, anlaşılama sıkıntısı gibi bunaldığı, etrafındakilerin de bunaldığı çetin yıllardan sonra Arafat'ta, Müzdelife ve Mina'da ashabına hutbe irat edecek hâle geldi aleyhisselam Efendimiz.

Çok önemli bir hakikat olarak şunu tespit edebiliriz: Bilhassa ilk dönem Müslümanları, ilk 500 kişi ve Medine'nin devlet olma sürecindeki ilk 1000 Ensar; bu 2 bin kişiye yakın olan Müslüman nesil, bugün bizim namazını kıldığımız, orucunu tuttuğumuz, Kur'an'ını okuduğumuz dinin ilk sıkıntılarını çektiler. Hele hele Ensar'ın evlerini, tarlalarını, bahçelerini İslam'a açışlarını, dedelerinden kalmış Yesrib'i Resûlullah aleyhisselama vazodaki bir çiçek gibi hediye etmeleri, ashab-ı kiramın hicret edip Medine'ye yalınayak gelenlere evlerini açmaları ve bu uğurda çevredeki büyük güçlerin ölümcül tehditlerini yok saymaları, niye sürülmüş birini barındırdınız diye itham görmeye razı oluşları hiç şüphesiz, insanoğlunun kıyamete kadar örnek alacağı muhteşem bir olaydır.

Ensar'ın yaptığını Allah beğendi. Allah arşından, Ensar'ı beğendiğini söylüyor. "O evlerini, yurtlarını muhacir kardeşlerine açanlar" diye başlıyor Allah ve bir de "yahu bizim evimiz ikiye bölündü, bunlar kaç ay misafir kalacak, şimdi bunların hanımları da gelecek, bunun çocuğu bizim çocukla kavga eder mi, çevreden ne derler, niye bu adamları barındırdınız diye ekonomik ablukaya alınır mıyız" gibi içlerinde de bir sıkıntı yok. Sanki evin babası, ağabeyi gezmeye gitmişti de geri geldi ve oturdu dinliyor her şeyi gibi rahat şekilde mümin kardeşlerine bağrılarını açtılar, göğüslerini gerdiler, diyor Allah cellecelâhü.

Demek ki Ensar'ın bu misafirperverliği, âlicenaplığı, büyük ufukluluğu Allah'ın hoşuna gitti. Allah beğendi. Beğendiği için de bu rıza onların, Allah'ın beğendiği kullar oluşu

kıyamete kadar namazda okuduğumuz ayetler olarak önümüze kondu. Biz bu ayetleri Muhacir'i anlatan, Ensar'ı anlatan, "yurtlarını mümin kardeşlerine açanlar" diyen ayetleri zammi sure olarak Kur'an'da okuyoruz. Demek ki bu insanların, şu 2000 insanın kimlikleri, yaptıkları işler ibadet diye okunacak, hastaya şifa diye okunacak, ibret alınacak Kur'an'ın ayetleri olarak önümüzde duruyor. Tarihi bir kıssa olarak değil.

Hele Ensar'ın, o Ensar'ın muhteşem tavrı. Çünkü Muhacir olmak nispeten bir tür zorunluluk gerektiriyor. Kaçmak zorunluluktur. Kabul etmek zorunluluk değil. Akriban değil, dayın değil, şirket ortağın değil. Aynı ülkeden değil. Aynı vakıftan değil, aynı ırktan değil, kabilesi de farklı yöresi de farklı. Biri Kureyş, biri Evs, biri Hazrec ama buna rağmen sanki babasının tarlasındaki ortak kardeşi gibi müminleri bağırklarına bastılar. Bu kıyamete kadar ibadet diye okunan ayetlerin konusudur. Allah onlardan razı olsun.

Ensar'ı konuşmak öyle kolay bir şey değil. Efendimiz aleyhisselam defalarca Ensar'ın kıymetinin bilinmesini ve kendisinin de Ensar'ını çok sevdiğini beyan buyurdu. Vefat etmeden önce de hilafetin yani kendisinden sonraki nübüvvet makamı hariç ümmet-i Muhammed'in liderliğinin Kureyş'te olacağına dikkat çektikten sonra "Ensar'a dikkat edin, Ensar'ın kıymetini bilin" diye Kureyş'i ikaz etti. Bir defasında şeytan bu muhteşem kimliklerine rağmen becerip Ensar'a fitne soktu, onlar da "Resûlullah darda iken bizi adam yerine koydu, şimdi iktidar kendi ellerine geçti, Kureyş'e dönüp bizi burada yalnız bırakacak, biz burada Yahudiler'le baş başa kalacağız. Önceki dertler başımıza gelecek" diyesiye sözler söylediler.

Bu da ibretlik şüphesiz. Şu açıdan: Demek ki Kur'an ayetlerinin reklam yaptığı adam bile olsa şeytan seni bırakmaz. Asıl o zaman gelir zaten.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem mübarek kulağına bu söz ulaştı. Dediler ki, ya Resûlallah, Ensar'dan bazıları, Resûlullah darda iken bize geldi, şimdi Mekke de fethedildi, zaten baba ocağına dönecek, bizi eski dertlerimizle baş başa bırakacak, gibi sözler söylüyorlar. Bu şekilde ihbar edildi Efendimiz'e. Kulağına bu söz geldi. Hemen "bana Ensar'ı bir yere toplayın" buyurdu. Ensar bir yere toplandılar, onların önüne geçti, şimdi bakınız, Ensar farklı, Ensar başka. Onların Muhacirler'den daha değerli olduğunu nasıl anladık, bu hususu vurguluyoruz. Ensar toplandı ve o günkü mevzu ele geçen ganimetler -ihaleler diyelim daha iyi anlaşılabilir. Seçimlerden sonra iktidara gelen parti ihale yapmış, eski partinin elemanlarına ihaleleri vermiş. Seçimlerde çalışanlara da ihale vermemiş. Aynen böyle. O zamanki adı ganimetti şimdiki adı ihaledir, ulufedir, yeni isimler artık, ne denirse.

Ashab-ı kiramın başından geçenler, yaşadıkları şeyler hikâye değil, kıyamete kadar isimler değişecek, şehirler değişecek, herkes ya Ensar ya Muhacir bir şey olacak muhakkak. Hikâye değil bunlar, hikâye olsaydı bunları Allah Kur'an ayeti olarak namazda okuyun, teravihte okuyun, ramazanda okuyun, akşam yatmadan okuyun, çocuklarınıza okutun demezdi. Bunlar hikâye değil.

Bir meydana Ensar'ı topladı Efendimiz. Buyurdu ki, kulağıma gelen söz doğru mu, böyle mi dediniz? İtiraz etmediler tabii ki. İşte şöyle oldu böyle oldu, demeye getirdiler. Buyurdu ki, bakın bu adamlar yeni Müslüman oldular. -Yani seçimden sonra Müslüman

oldular. Seçime kadar öbür taraftaydılar.- Resûlullah'ı öldürmek için savaşıyorlardı. Öldüremediler. Boyunlarına zincir taktı Resûlullah. E biz iman ettik, dediler. Madem iman ettiniz dedi, ihaleleri de onlara verdi. Seçimde çalışanlara da siz evinize gidin dedi. “Böyle bir itirazınız mı oldu sizin?” diye sordu. Boyunlarını büktüler. Buyurdu ki: “Onlara mal ayırdım, size de kendimi ayırdım. Ben beğeneceğinizi, Muhammed’le beraber olmaktan hoşlanacağınızı zannettim. Siz de onlar gibi deve mi istersiniz? Yoksa bana razı mısınız?”

Ensar zaten basiretli Müslümanlar, bu ikaz yetti. Bu rivayeti aktaran sahabe diyor ki: “O meydan küçük bebeklerin ağlaşmaları gibi çocukluk sahnelerine döndü. Ağladılar sızladılar. Razıyız ya Resûlallah, hiçbir şey istemeyiz. Sen bizden ol. Bizimle beraber ol yeter ya Resûlallah dediler.” Efendimiz de bu sahneden, yani küçük bir ikazla onların toparlanmış olmasından mutlu oldu. Mübarek lisanını onlara dua için açtı. Buyurdu ki: “Allah’ım Ensar’dan razı ol. Çocuklarından razı ol. Çocuklarının çocuklarından da razı ol. Sülalece âbâ-ı ecdad dualar aldılar. Resûlullah’tan razı oldukları için.

Şimdi kardeşler, Ensar bir başka. Onlar işin direksiyonu oldular. Sürülen, süründürülen bir nesli ayağa kaldırıp devlet, toprak sahibi yaptılar. Allah onlardan razı olsun. Oldu da nitekim.

Nereden biliyoruz razı olduğunu? Kur’an’dan: “Senin elin değil, Allah’ın eli onların üzerindedir.” Efendimiz onlarla biatleşip tokalaşıyordu. Sözleşme yapıyordu. Allah bu manzaraya “senin elin değil, Allah’ın eli onların üzerindedir” diyor. Allah’ın ‘eli’ bizim dediğimiz el değil herhâlde. Yani Allah onlarla beraberdir. Ensarlar’dan ve Muhacirler’den Allah bu şekilde razı oldu. Kur’an bunu tescil etti. Hiç kimse kıyamete kadar Ensar’ın ve Muhacir’in aleyhinde tek bir kelime söyleyemez, Kur’an’a iman ediyorsa.

Şimdi tekrar meselemizin başına dönelim. Dedik ki Resûlullah aleyhisselam Efendimiz ashabını mucizelerle doyurmadı. O Musa aleyhisselamın nankör, hakir Yahudiler’e, Beni İsrail’e gösterdiği mucizelere rağmen ibret almamış, iman etmemiş ümmetinin hatıraları. Ümmet-i Muhammed’in ilk çıkışı, ilk yükselişi Resûlullah aleyhisselam etrafında kenetlenen Ensar ve Muhacir’in -Allah onlardan razı olsun- fiilî gayretleriyle, aç kalarak, susuz kalarak, yaya yollara dökülerek ayakta duracak hâle geldi. Öyle sosyal yardımlarla, uluslararası desteklerle filan devlet kurmadı.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Bilal’in terleri üzerine, Sad bin Ubade’nin atının üstünde bu devleti kurdu. Ali bin ebi Talib’in şecaati, Osman’ın infakı sayesinde devlet kuruldu. Kendi öz yağıyla kavruldu Resûlullah Efendimiz. Bu sebeple bugün Allahuekber diyen ve Rabbine secde eden bir nesil varsa ashab-ı kiramın o ilk defa alın teriyle ve tırnaklarıyla toprak kazarak oluşturdukları büyük bir gayretin ürünü olarak İslamiyet ayağa kalktı. Sonra da Resûlullah Efendimiz dini onlara emanet edip Rabbine gittiğinden bir saat sonra, sadece bir saat sonra çıplak, elbisesiz, başları açık, karınları aç, ayaklarında terlik bile olmadan bütün kıtalara yayıldılar. Her insanın kapısına kadar gidip “Allah size din gönderdi” dediler. Antakya’ya kadar gelip insanlara İslam’ı anlattılar.

Ashab-ı kiram büyük gayretleri yani ilk çıkarken alınlarından sildikleri terle yoğurup hamuru ekmek yaparak bu dini ilk defa ayağa kaldırdılar. Başlarında Resûlullah aleyhisselam

olmak üzere “ne güzel bu İslamiyet’e ulaştık elhamdülillah. Hele Resûlullah’ın mübarek naaşı da burada zaten. Bir adım öteye gitmem. Burada sabahlara kadar namaz kılarım. Mescid-i Nebi’de itikâf ederim. Tatilimi Mekke’de, ibadetimi Medine’de, akşam giderken de eve Cennetü’l-Baki’ye uğrarım. Fatihalarımı okurum. Sabaha kadar da teheccüt kılarım” vallahi demediler, billahi demediler. 150.000 civarındaki sahabeden Mekke ve Medine’de toplam 5000 kişinin mezarı yok. Ama İstanbul’da şu kadar, Hatay’da şu kadar, Ürdün’de 15.000 kişi var. Ürdün Nehri’nin kenarında 15.000 şehit cesedi var ashab-ı kiramdan. Niye? Peygamberinin mübarek mescidini, mübarek kabr-i şerifini bırakıp nereye gittiler? Niye her sene hac yapmadılar? Niye her sene iki defa umreye gitmediler? Çünkü istediler ki bize bir nimet olarak ulaştığı gibi, kıyamete kadar yaşayacak bütün insanlar da Allah’ın İslam nimetiyle müşerref olsun, herkes cennete girsin.

Onlar da delikanlı çocuklarını, delikanlı kızlarını internet ağlarına takılmış bırakıp umreye gitselerdi İslamiyet bugünlere gelemezdi. Allah onlardan razı olsun. Allah onlardan razı olsun. Oldu da zaten.

Bir hakikati perçinliyoruz. Ashab-ı kiramdan Allah niye memnun oldu? Gelip “tamam ya Resûlallah, Müslüman olduk” dedikleri için değil, Müslüman olduk deyip, şimdi ne yapmamız gerekiyor ya Resûlallah, dediler. Cihat dedi Efendimiz, biz seniniz dediler. Mal dedi, verdiler. Şöyle yapın dedi öyle yaptılar. Uyumayın dedi uyumadılar. Müslüman olup teslim oldular. Şimdiki gibi Müslüman olup camiye çekilmediler. Tekkeye çekilmediler. Medreseye çekilmediler. Kur’an’ı miğferlerinin altında, ok yağmurlarının altında öğrendiler. Bir yandan üzerlerine ok yağıyordu, öbür taraftan arkadaşına dönüp bana filan sureyi öğret, ölmeden bir sure daha öğrenyim Kur’an’dan, dediler. Senelerce medreselerde oturup ilim adı altında vakit çürütüp milletin sadakalarıyla Kur’an öğrenmediler. Bilakis ashab-ı suffa talebeleri -Allah onlardan razı olsun- gündüz gidip dışarılardan odun toplayıp getirip sattılar. Sonra da onun parasıyla su satın alarak getirip mescitteki Müslümanlara ikram ettiler. Alın teriyle olduğu için, bursla, yardımla, sosyal finans kurumlarındaki filan ilişkiyle, bankalardan artırılmış faizle şüpheli paralarla olmadığı için, Osman ibni Afvan’ın infakıyla ayağa kalkmış bir din olduğu için Allah bereket verdi. Birinci asır dolmadan üç kıtanın hâkimi bir din oldu İslamiyet, elhamdülillah.

Demek ki ashab-ı kiramın himmeti, gayreti, adamlıkları ve fedakârlıkları İslamiyet’in ayağa kalkış nedenidir.

Tirmizî’den ve İbni Mace’den derlediğimiz bir hadis-i şerifi Resûlullah aleyhisselam Efendimiz’in son senesinde buyurmuş olduğu bir hadis-i şerifi ele alacağız. Bu hadis-i şeriften de kendimize ölünceye kadar bir enerji çıkaracağız inşallah.

Son senesinde aleyhisselam Efendimiz bütün bu gayret, himmet ve destekleri değerlendiren bir konuşmasında buyurdu ki: “Bana kim ne iyilik yaptıysa, kim ne destek verdiyse muhakkak karşılığını vermişimdir.”

Bir sürü destekten bahsettik ya; herkes destek oldu, kimi Medine’yi açtı, öbürü mal verdi, diğeri çocuğunu getirdi, herkes bir şeyler verdi. Efendimiz bunları değerlendirirken buyuruyor ki: “Kimin bana bir iyiliği varsa muhakkak onun karşılığını vermişimdir.” Ne

verdi? Elimize mal geçti mal verdik, araziler fethedilince şurası seni olsun, bu tarlalar senin olsun.... Herkese verdiği karşılığını verdim, “Sadece Ebu Bekir’in karşılığını veremedim” buyurdu. Ebu Bekir diye bir adam var, onun karşılığını ancak Allah verir buyurdu. Şu cümle önemli: “Bugüne kadar Ebu Bekir’in malı gibi hiçbir şeyden de istifade etmedim.” Ebu Bekir’in malının bereketi bir başka.

Kim davasına bir iyilik yaptıysa ona yaptığı karşılığını dünyada verdik. Ahiretteki hesaplar başka şüphesiz. Dünyada verdi: “Ebu Bekir’inki hariç. Onu Allah’a bıraktım.” Ebu Bekir’in yaptıklarının karşılığını veremeyeceğini söylüyor ve buyuruyor ki: “Ebu Bekir’in bana destek için verdiği ilk zamanki mal gibi bir iyilik görmedim.” Ebu Bekir radiyallahu anhin büyüklüğünü, İslam’a hizmetini vurgulamış oluyor. Ebu Bekir radiyallahuanh da o mecliste bulunuyormuş. Ağlamış. “Ya Resûlallah” demiş, “Ebu Bekir de Ebu Bekir’in malı da sana kurban olsun. Benim ne hakkım olur sende.” Tabii bu nasıl o zirveye çıktığını gösteriyor. Yani “helal-i hoş olsun ya Resûlallah, ne demek canım bizde böyledir” edebiyatı yapmıyor. Samimi bir şekilde Peygamber aleyhisselam binlerce sahabenin iyiliğinin karşılığını verebildiğini, ama Ebu Bekir’in yaptığı iyiliklerin karşılığını veremediğini, kimsenin de Ebu Bekir gibi bereketli bir destek veremediğini söylüyor.

Şimdi bizim, bunun bize dönüş yolunu tespit etmemiz gerekiyor. Bize bunun neresi dokunuyor? Ya da Ebu Bekir’den bize ne? Ebu Bekir’den bize şu: Sahabilik hariç -ashab-ı kiramdan olmak mümkün değil, peygamber yok çünkü- Allah’ın kıyamet surunu üfürdüğü zamana kadar her iman ehli insan Ebu Bekir olma imkânına sahiptir. Herkes Enes ibni Malik’in anası olabilir. Diplomaya mukaddes belge diye tapınmazsın, mukaddes olan Kur’an’dır dersin. Çocuğunu Kur’an’a vakfedersin. Bir âlimin dizi dibine götürürsün, bu vakıftır, evlensin, çoluğu çocuğu olsun sonra bunu alırım dersin; zeki çocuğu. Okulların kabul etmediği çocuğu değil. Bunu da Allah için, yüzde yüz Allah için yaptığını melekler kaydederlerse sen Enes’in anasıdır! Sen de ashab-ı kiramın yükseldiği makamlara yükselebilirsin. Çünkü Allah bizi bir afakî hayal peşinde koşturmuyor. Siz de koşun diyor Allah. “Peygamberin ashabı koştu. Yarış bitmiştir. Siz bunun filmlerini izleyin.” demiyor. “Siz de koşun. Halid bin Velid olun. Ebu Bekir olun, Ömer bin Hattab olun, Ali bin ebi Talib olun.” diyor.

Kıyamete kadar kim Ebu Bekir olmak istiyorsa yapacağı şey Ebu Bekirlik yapmaktır. “Ben de malım da Resûlullah’a feda olsun. Sünnetine feda olsun.” diyebilmektir. Evini medrese olarak, talebelerin barınacağı bir yer olarak kiraya verdin. Üç ay sonra medresenin hocası geldi, “abi be... biz buraya geldik ama bu kirayı üç aydır veremiyoruz, ne yapacağız?” dediği zaman sen de kalkar “Ben de malım da dairem de Resûlullah’ın dinini öğrenen, Sünnet-i Seniyye’yi öğrenen talebelere helal-i hoş olsun.” dersin. İşte Ebu Bekir. Bu kadar. “Eee çocuklar, siz de kurban bayramında hisse toplasaydınız da bizim kirayı verseydiniz canım. Biz de çoluk çocuk geçindiriyoruz” dersin Ebu Bekir olamazsın. Helal kazanmış olursun belki ama Ebu Bekir olamazsın. Sen başka bir şey olursun o zaman. Şimdi Ebu Bekir’den bize ne değil. Ebu Bekir bize örnek. Şablon Ebu Bekir. Ebu Bekir gibi olmak mümkün. Sen de Ebu Bekir’in taktiklerini kullanırsın, 2015 yılının Ebu Bekir’i olarak Allah seni kaydeder. Dirilirken Mekke’den Medine’ye hicret etmiş Ebu Bekir olarak dirilirsin. Sen de İstanbul’dan filan yere filan çocuklara Kur’an talim etmek için gitmiş ve orada ölmüş bir

Ebu Bekir olarak dirilirsin. Adının Ebu Bekir olması şart değil tipin Ebu Bekir tipi olsun. Adın Ebu Bekir, tipin Ebu Cehil olduktan sonra Ebu Bekirliğin bir faydası yok. Adın Muhammed de olsa bir faydası yok o zaman. Ama tip Ebu Bekir tipi, kalite Ebu Bekir kalitesi, adamlık Ebu Bekir adamlığı, fedakârlık, sadakat Ebu Bekir sadakatiyse adın ne olursa olsun senin.

İstersen İngiliz ol, istersen Yahudi bir ailenin çocuğu ol. Allah'ın kapısı insanlığa kıyamet gününe kadar Ebu Bekir'in girdiği standartlarda açıktır. Ebu Bekir'den bize ne diyemeyiz. Ebu Bekir biziz inşallah. Ebu Bekir'e hayranlığımız kör bir takım tutuş hayranlığı değil. Ebu Bekir'e imrenme, onun gibi olmayı arzu etme hayranlığıdır inşallah. Biz de bu ümmetin Nesibe'si olacak kadınlar olabiliriz diye heyecanla yatan heyecanla kalkan, her sabah sıkıntıyla uyandığı hâlde, her akşam başı şişecek kadar dertlerle uğraştığı hâlde “varsın olsun, Nesibe de böyle uğraşmıştı” diyen kadın da bu ümmetin bu asırdaki Nesibe'si olarak Rabbine gider.

Kapılar asla kapanmamıştır. Kim bu kapıyı kapattıysa kendisine kapatsın. Onlar büyük adamlardı. Evet, büyük adamlardı. Allah “Onlar büyüktü, büyüklük kadrosu doldu. Siz küçüklükten devam edin” mi dedi diğer kullarına? Hayır. Üstelik “yarışın” dedi Allah. Ebu Bekirliğin ötesine doğru bile koşmayı isteyen için koşacak kadar yol vardır vesselam.

Ebu Bekir ‘bize ne’ değil dedik. Ebu Bekir örnek çünkü. Ebu Bekirlik ideal. Peki Ebu Bekir o Ebu Bekirliğe nasıl ulaştı?

1- Ebu Bekir tereddütsüz adamdı. Birisi çıktı geldi, dedi ki: “Bana mağarada Allah vahiy getirdi. Ben peygamberiyim bu insanların.” İlk iman eden ben olayım, dedi. Bakalım, bir inceleyelim, araştıralım. Sen iyi adamdın ama demedi. Sorayım birine, demedi. Sana Allah vahiy mi indirdi, diye sordu. “Evet.” Ben iman ettim, dedi. On saniye tereddütlü bir hayatı yok Ebu Bekir'in. On saniye. Ben peygamberim, dedi Resûlullah, o da “ben de müminim” dedi. Ebu Bekir. Kalite bu. Filanca hoca diyormuş, şu ayet şu manaya gelmiyormuş... muş muş muşlarla Ebu Bekir olmadı. Ben peygamberim; ben de müminim. Sanki virgüllü bir cümleyi tamamlarmış gibi cümleyi tamamladı. Ebu Bekir bu işte.

Sonra Ebu Bekir baktı ki bedeli ağır bir iş yapmış. Kırbaçlandı. Bayılacak kadar dövüldü. İşkenceye tâbi tutuldu. Yara bere içerisinde, dört kişi evine götürdü onu. Yürüyecek değil ayakta duracak hâli yoktu. Baygındı. Bir günden fazla baygın durdu. Dayak yediği yerde Resûlullah da vardı, aleyhisselam. Ayılınca annesine döndü, “Muhammed'e bir şey oldu mu ana?” dedi. Canından fazla sevdiği o gün belli oldu. “Muhammed'e bir şey oldu mu?” dedi. On üç sene sonra “Ebu Bekir, Medine'ye herkes gidiyor. Bana yol arkadaşı lazım. Seni de yol arkadaşı olarak seçtim, beraber gidelim mi?” deyince uçtu sevincinden. Koca bir şehrin, binlerce canavar cahilin kılıçla, mızraklarıyla kovalayacağı bir adamın yol arkadaşı olmaya sevindi. Ölebileceğini biliyordu. Mağarada adamların ayaklarını burnunun dibinde hissetti. O manzara Kur'an'la sabit. Mutlu oldu. Bu çileyi paylaşanın, Resûlullah'ın arkadaşımı diye mutlu oldu.

2- Bedel ödeyen adam Ebu Bekir. Bedel ödemeye hazır. Dayak mı dayak, mal mı mal. Herkes dinine hizmet etsin, bir şeyler getirin, dendiği bir günde Ömer bin Hattab çuvallara

doldurdu bir şeyler, getirdi. Ebu Bekir de orada, diğerleri de orada. Eh göğsünü kabartmış, bundan fazla getiren yoktur, demiş. Herkese kayıt tutuyorlar, ‘makbuz’ kesecek aleyhisselam Efendimiz.

“Ne getirdin?” soruyor. Ömer de “Neyim varsa yarısını getirdim ya Resûlallah.” demiş. Ne demek yarısı? İki ekmeği vardı birini getirdi demek. Ebu Bekir’e sıra gelince “Ya Resûlallah, üstümdeki gömlek hariç hayatta neyim varsa getirdim.” demiş. Ömer de pes etmiş: “Yeter Ebu Bekir” demiş, “Bir gün de geçelim seni.” Yani yarısını getirdim, benden çok getiren yok zannederken bakmış ki saymadan da getiren var ve Ebu Bekir o. Üstündeki gömleği kalmış sadece. Verirken de dokuz yaşındaki kızını poşetleyip veren adam bu zaten.

Ebu Bekir: Tereddütsüz adam. Bedel ödemeye hazır adam. Bedeli can, mal... onun için önemli değil. Bedel ödenecekse ödüyor. Mızımcı değil. Ne çektik, neler oldu demiyor. Ebu Bekir sevdiği, uğrunda mağarada eziyetlere katlandığı, kırbaçlar yediği, canı, ‘Resûlallah’ dediği peygamberi vefat ettiği gün bir daha Ebu Bekir oldu. O zaman “herkesin hizmetinin karşılığını ödedim. Ebu Bekir’inkini ödeyemedim, ödeyemem de. Onu Allah ödesin” denmesindeki sır anlaşılmış oldu.

Peygamberimiz vefat etti diye herkes çocuklar gibi ağlamaya koyuldu. Ömer’in gözü döndü, ne diyeceğini şaşırды. Ebu Bekir peygamberinin mübarek cesedini orada bıraktı. Gitti Ensar’ın ve Kureyş’in büyüklerini topladı. “Gelin, Resûlallah’tan sonra bu ümmeti kim idare edecek onu belirleyelim.” dedi. Ebu Bekir o gün Ebu Bekir oldu. Tereddütsüzdü, bedel ödüyordu, basiretliydi. ‘Ah peygamberim vah peygamberim’ diye mevlit okumadı. Mevlitçiyle Ebu Bekir arasındaki fark bu. O gün peygamberin doğum günü, ölüm günü, hicret günü, evlilik günü, yılbaşı günü, işte şu günü bu günü diye tören adamı değildi Ebu Bekir. İş adamıydı.

Ebu Bekir o sevgiye rağmen, Resûlallah’ın naaşı henüz soğumamış, kızı Aişe’nin dizinde başı duruyor, cenazesi yıkanmamış, kefenlenmemiş. O’nu öyle bıraktı. Ümmet-i Muhammed’in birlik beraberliği, idare edilişi, önceki ümmetlerin akıbetine uğramadan dirlik düzen içerisinde devam etmesi daha önemliydi.

Resûlallah aleyhisselama onca yerlere göklere sığmayan aşkına sevgisine rağmen, Resûlallah’ın bedenine hürmetten daha önemli olduğunu anladı bunun, ashabın büyüklerini topladı. Bu ümmeti kim yönetecek, şimdi onu tespit edelim dedi. Öğleye kadar o işi bitirdiler. Siyaseti Resûlallah aleyhisselamın bedeninden daha değerli gören anlayış o işi bitirdi. Şimdi Resûlallah’ın cenazesini yıkayıp namazını kılalım, dedi. O gün Ebu Bekir oldu.

O gün mikrofonu eline alıp da ‘sen ne büyük peygamberdin’ diye ağıtlar yaksaydı belki şimdi biz -lâkadderallah- İslamiyet diye birbirini öldürmüş yüzlerce fırkanın tarihteki izlerinden biri olarak bir şey duyacaktık. Ebu Bekir kafası. Bir Allah kulu, Müslüman olsun veya olmasın, diyebilir mi ki “Resûlallah’ı Ebu Bekir’den çok seven biri var bu dünyada.” Veya birisi diyebilir mi: “Resûlallah’ın Ebu Bekir’den çok sevdiği birisi vardı.” Kaç defa “Ebu Bekir’i herkesten çok seviyorum” dedi.

Ömer'le Ebu Bekir -radiyallahuanhuma- bir gün bir meselede tartıştılar. Ömer haklıydı çünkü Ebu Bekir özür diledi sonra. Buna rağmen Ömer meseleyi Efendimiz'e intikal ettirince "adamımı bana bırakın" buyurdu, "adamımla tartışmayın, siz karılarınızın yanındayken o bana can verdi." Vefa gereği tabii. Vefa bu, ilk gün dostu çünkü. "Siz karılarınızın yanındaydınız, karılarınızla meşguldünüz. Ebu Bekir canını bana vermişti" dedi. Haklıydı Ömer ama. Tuttu Ebu Bekir dedi ki: "Ya Resûlallah, ben yanlış yaptım, Ömer haklıydı." Ebu Bekir'imi bana bırakın, buyurdu. Birbirlerine âşıklar.

Ama o gün Ebu Bekir bu aşk edebiyatının zamanı olmadığını, asıl işin ümmetin vahdetini, birlik ve beraberliğini düşünmek, bu dinin geleceğini düşünmek olduğunu anladığı için Ebu Bekir oldu. Ömer bile, o mülhem adam, o kalbine Allah'ın ilhamlar gönderdiği adam bile o gün ne yapacağını şaşırıldı. Eli ayağına karıştı. "Ölmedi, ölmedi peygamberimiz" deyip durdu. Ebu Bekir meseleyi çözdü. Gitti, ümmetin dağılma tehlikesini önledi. Bu önleyiş önümüze dağılmamış bir İslamiyet getirdi.

Buna rağmen, Ebu Bekir radiyallahuanh böyle yaptığı hâlde o günkü kıvılcımlardan dolayı hâlâ Müslümanlık bir parça diyemiyoruz. Bir de Ebu Bekir öyle yapmasaydı kim bilir ne hâllerde olacaktık demek ki.

Ebu Bekir tereddütsüz adamdı. Bedel ödemiş adamdı. Neyi ne zaman yapacağını iyi düşünen bir adamdı. Ebu Bekir de öyle her yıldönümünde şaşaalı mevlitler okusa ne iyi mevlitler okurdu kim bilir! O öyle yürekten, 'Sen doğdun, geldin, ne güzeldi' dünya edebiyatı yapmazdı herhâlde. Çünkü ashâbı mevlit okusalardı onların okuduğu mevlitle melekler de ağlardı. Nereden biliyoruz bunu? Çünkü Bilal radiyallahuanh, Efendimiz aleyhisselamın vefatından sonra daha ezan okumadı. Beni bırakın cihada gideyim, bu Medine bana dar geliyor dedi. Israr ettiler, bir sefer ezan oku ne olursun dediler. Sadece "Eşhedü enne Muhammeden Resûlullah" deyinceye kadar okuyabildi.

İş mevlit işi değil, ağıt yakma, naat yakma işi değil. O gün adam lazım. Bu adam Muhammed aleyhisselamın davasını kıyamete kadar muhafaza edecek riskli bir karar vermeli. "Ne yaptın sen Ebu Bekir? Şu âşığı olduğun, uğruna hayatını feda ettiğin, kırbaçlandığın, mağarada yılanlarla kaldığın peygamberinin naaşı bu, ne yapıyorsun!" denmesine bile fırsat bırakmadı. Hiçbir şey yokmuş gibi onu bıraktı. Çünkü o peygamberinin dinine âşıktı. O peygamberiyle Medine'de değil Havz-ı Kevser'de buluşma sevdasında idi. Onun derdi umre değildi, onun derdi her sene hac yapmak değildi. Havz-ı Kevser'de şöyle ebediyen Resûlullah'ı seyredeceği bir manzara istiyordu.

Mevlitle şiirle, oturup da ah peygamberim, vah peygamberim demekle bir şey olmayacağını o da bildiği için ama bunu ilk bilen adam olduğu için Ebu Bekir oldu. Tereddütsüz bedel ödeyen, hangi gün ne yapacağını bilen adamdı. İmanın gitmek üzere olduğu, iffetin namusun istediğin gibi atabileceğin bir değer hâline geldiği bir zamanda, talebeye ne okutulacağını bilen adam Ebu Bekir adamıdır. İçkinin su gibi tüketildiği bir yerde ahiret korkusu yok demektir. Oraya gidip de peygamberin ahlakı şöyleydi, kadınları dövmezdi diye edebiyat yapmanın lüzumsuz, vakit israfı olduğunu bilen adam Ebu Bekir adamı. İnsanların neye muhtaç olduğunu, dine hizmetin aciliyet olarak nereden yapılması gerektiğini tespit eden kıyamete kadar Ebu Bekir'dir.

Eskilerden geldi, onların yaptığında bir bereket vardır diye bugün hayatta olmayan çeşit çeşit işleri, iş yapıyorum diye yapan Ebu Bekir değildir. Müslüman'dır şüphesiz ama Ebu Bekir değildir. Ebu Bekirlik adamlık zirvesi çünkü.

Ebu Bekir bir kere daha nerede Ebu Bekir oldu? Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'in vefatından sonra, çevre diyardaki müşriklerden Müslüman olmuş ama henüz Efendimiz'le şereflenme nasibine erememiş insanlardan büyük kitleler dinden döndü. 'Biz Müslüman değiliz' vs. dediler. Önce zekât vermek istemediler. Ebu Bekir de Halid bin Velid'i aldı, acil bir ordu kur, dedi, Resûlullah'ı her terk edenin kafasını koparacaksınız. Halid bin Velid sadece 20 ayda 14 savaşa girdi, 15.000 kilometrelik toprak üzerinde. Halid'i bir aslan gibi saldı mürtetlerin üzerine.

Bu kararı verdiğinde Ömer bin Hattab dâhil, ashab-ı kiram 'yanlış yapıyorsun' dediler. "Biz Resûlullah'ın mübarek naaşını bu toprağa koyduk. Burası mübarek bir yer. Bu Medine'de ordusuz korumasız kaldık. Gelirlerse peygamberin naaşına bile zarar verir bu adamlar." O zaman ne dedi? Burada Allah'a isyan var, dedi, "Allah'a isyan olan bir yerde bu isyan susturulacak. Medine'de kurtlar yapayalnız olduğum için gelip beni parçalayacak olsalar bile bunlar gidecek" dedi. Tek kalmaya razı oldu.

Ebu Bekir kafası. Ebu Bekir tereddütsüz adamdı. Bedel ödeyen adamdı. Hangi gün hangi iş yapılır bilen adamdı. Bunu defalarca ispat ettiği için Ebu Bekir olarak Rabbine kavuştu.

Ve kardeşler, bugünkü Suriye topraklarını fethetmiş, Yemen bölgesini hâkimiyeti altına almış bir devletin başındayken, iki sene iki ay, yani 26 ay Resûlullah aleyhisselamdan sonra ümmetin devletinin başı olarak yaşadı. Vefat ettiğinde evinde, cebinde, kasasında, bankadaki hesaplarında, arkadaşlarındaki alacaklarında tek bir kuruşu yoktu. Tek bir kuruş kazanmadı ümmet-i Muhammed'den. Alacağını Allah'a saldı.

Halife seçildiği gün de servetinin tamamını, Resûlullah'a bağışlamış, dinine feda etmiş biri olduğu için yiyecek içeceği yoktu. Medine'ye dışarıdaki köylerden süt getirip satıyordu daha önce. Halife oldu, Resûlullah aleyhisselamın vekili oldu, ümmet-i Muhammed'in bir numaralı adamı oldu. İkinci gün Ömer baktı ki 'sütçü' diye bağırıyor birisi. Çıktı, bir de gördü ki Ebu Bekir süt satıyor. Tuttu elinden, "ne yapıyorsun sen Ebu Bekir!" dedi. Evde çocuklarım ne yiyecek benim, diye cevap verdi. "Sen çocuklarını doyurmaya uğraşırken ümmetin işleri aksar, bırak bu ibriği burada dedi Ömer, sana maaş bağlayalım."

Sütçü Ebu Bekir olarak yaşadı. Ümmetine iki sene muhteşem hizmetler yaptı. Kur'an onun zamanında kitap hâline geldi. İrtidat onun zamanında söndü. Resûlullah aleyhisselamın mirasını Suriye'ye, Yemen'in uçlarına kadar taşıdı. Bir kuruş kasasına koyamadı. Koymadı. Ebu Bekir tereddütsüz adam olduğu için Ebu Bekir oldu. Ebu Bekir bedel ödemeye hazır adam olduğu için Ebu Bekir oldu. Ebu Bekir neyi ne zaman yapacağını bildiği için Ebu Bekir oldu. Ebu Bekir cebi olmayan bir adam olduğu için Ebu Bekir oldu.

Bu dört özelliği toplayan, kıyamete kadar Ebu Bekir'dir. Adamdır adam. Ümmet-i Muhammed'e hizmet etmek, ümmet-i Muhammed'e hizmetten dolayı kahra katlanmak, bedel

ödemek ve hiçbir şekilde tereddüt etmemek, yıllar sonra bile kuruşsuz ölüp gitmek Ebu Bekirliktir. Zor mudur? Zordur. Adam olmak zor şüphesiz. Ama imkânsız mıdır? Hayır. Ebu Bekir'den sonra da Ebu Bekirlik yapanlar oldu pek çok. Çok Ebu Bekir'leri oldu bu ümmetin çünkü Allah'ın açtığı Ebu Bekirlik kapısı kıyamete kadar lâilâheillallah diyen herkese açıktır.

Ebu Bekirlik asla hayal değildir. Uçuk bir hedef değildir, gerçektir, realitedir. Kur'an'a iman eden, Kur'an'ın terbiyesiyle yetişen herkes o eğitimi aldığı zaman Ebu Bekir olur. Bu kadar basit. Elbette birinci Ebu Bekir'in sahabilik farkı vardı. Ama biz bu zamanın Ebu Bekir'i, bu zamanın adamı oluruz. Allah'ın izniyle Ebu Bekir nereye gittiye kıyamet günü onun peşinden gideriz.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.